

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 1Sžfk/13/2021
Identifikačné číslo spisu: 1020200993
Dátum vydania rozhodnutia: 28. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Fečík
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1020200993.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Nám. Ľ. Štúra 1, 812 35 Bratislava, IČO: 42 181 810, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičová 5, 817 82 Bratislava, IČO: 00 151 742, o preskúmanie zákonnosti správy z vládneho auditu č. A998, K4683 zo dňa 05. 05. 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/161/2020-137 z 24. 09. 2020, t a k t o

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Konanie pred krajským súdom

1. Žalobca podal dňa 07. 07. 2020 na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu na preskúmanie zákonnosti a následne aj zrušenia správy z vládneho auditu č. A998, K4683 zo dňa 05. 05. 2020 (ďalej len „správa z vládneho auditu“). Podľa jeho názoru, správa z vládneho auditu je spôsobilým predmetom správneho súdneho prieskumu, pretože i s poukazom na ustanovenie § 177 ods. 1 a § 3 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) môže mať dopad na práva, právom chránené záujmy a povinnosti ich adresáta. Poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžfk/29/2018, podľa ktorého: „Aj správa z vládneho auditu za určitých okolností má potenciál byť samostatne preskúmaná správnym súdom, resp. jej čiastkové závery, či opatrenia, avšak nevyhnutnou podmienkou je, aby tieto predstavovali relevantný zásah do právneho postavenia kontrolovaného subjektu spôsobom, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli orgánu zo strany orgánu verejnej správy porušené alebo priamo dotknuté“. Podľa žalobcu správa z vládneho auditu zasahuje do jeho právneho postavenia. Poukázal pritom na ustanovenie § 28 ods. 5 zák. č. 357/2015 Z. z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o finančnej kontrole“), podľa ktorého za porušenie povinnosti uvedenej v § 5 ods. 1 písm.

h) je auditujúci orgán oprávnený uložiť povinnej osobe pokutu vo výške finančnej opravy za nezrovnalosť; to neplatí ak sa ukladá pokuta za to isté porušenie podľa ods. 3.

2. Žalobca vyjadril názor, že okrem sankcií, ktoré môžu byť žalobcovi uložené zo strany žalovaného v prípade porušenia povinnosti vysporiadať zistenú nezrovnalosť, môže byť žalobcovi uložená sankcia aj zo strany Európskej komisie. Uloženie sankcie za porušenie povinnosti uložiť finančnú opravu, resp. za porušenie povinnosti vysporiadať nezrovnalosť zasahuje do právneho postavenia žalobcu. Správu z vládneho auditu nemožno napadnúť opravným prostriedkom a žalobca nemá možnosť preukázať, že udelenie sankcie je nedôvodné a nezákonné.

3. Podľa žalobcu správa z vládneho auditu zasahuje do jeho právneho postavenia aj v prípade, ak by postupoval v súlade s ňou, pretože by znášal finančnú opravu vo výške 100 %, a to z vlastnej rozpočtovej kapitoly.

4. Žalobca uviedol, že má zákonnú povinnosť postupovať v súlade so správou z vládneho auditu, to znamená zaevidovať nezrovnalosť, vysporiadať neoprávnené finančné prostriedky, a to aj napriek tomu, že považuje zistenie nezrovnalosti zo strany žalovaného za nesprávne a nezákonné.

5. Žalobca taktiež poukázal, že správny súdny prieskum správy z vládneho auditu nie je vylúčený ustanovením § 7 SSP.

6. V ďalšej časti žaloby pod bodmi 24-37 žalobca poukázal na dôvody nezákonnosti správy z vládneho auditu, pretože táto vychádzala z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Krajský súd uznesením č. k. 1S/161/2020-137 z 24. 09. 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) rozhodol o odmietnutí žaloby s odkazom na znenie § 98 ods. 1 písm. g) SSP z dôvodu jej neprípustnosti, pretože namietaná správa z vládneho auditu je vylúčená spod správneho súdneho prieskumu v zmysle § 7 písm. e) SSP.

8. Podľa krajského súdu správa z vládneho auditu nemá povahu konečného de facto rozhodnutia. Vykonanie vládneho auditu nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály z vykonanej kontroly (správu z vládneho auditu) nemožno považovať za rozhodnutie vydané v takomto konaní, keďže kontrolou sa len zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami zákona o finančnej kontrole. Vládny audit ako taký má povahu kontrolnej činnosti a po jeho skončení môže nasledovať správne konanie. Až prípadné rozhodnutie riadiaceho orgánu vydané v správnom konaní, proti ktorému žalobca vyčerpá všetky riadne opravné prostriedky, bude preskúmateľné správnym súdom, ktorý subsidiárne na podklade žaloby bude môcť preskúmať aj správu z vládneho auditu.

9. Správa z vládneho auditu je vo svojej podstate len opatrenie predbežnej povahy, ktoré nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, pretože právne postavenie žalobcu sa v jej dôsledku nemení. Slúži ako podklad a zároveň podmienka pre ďalší postup riadiaceho orgánu. Uvedenému svedčí aj argumentácia žalobcu, keď sám v podanej žalobe tvrdí, že za porušenie povinnosti uvedenej v správe z vládneho auditu je auditujúci orgán podľa § 28 ods. 5 zákona finančnej kontrole oprávnený uložiť povinnej osobe pokutu, a že okrem sankcií, ktoré môžu byť žalobcovi uložené zo strany žalovaného v prípade porušenia povinnosti vysporiadať zistenú nezrovnalosť, môže byť žalobcovi uložená sankcia aj zo strany Európskej komisie, a že toto uloženie sankcie za porušenie povinnosti uložiť finančnú opravu, resp. za porušenie povinnosti vysporiadať nezrovnalosť zasahuje do právneho postavenia žalobcu. Podľa názoru krajského súdu žalobca teda hypoteticky uvažoval do budúcnosti pri zohľadnení možnosti, avšak nie povinnosti uloženia sankcie žalovaným za zistené porušenie, ktorá situácia doposiaľ nenastala. Ide teda o v budúcnosti možné, ale neisté uloženie sankcie žalovaným za zistené nedostatky uvedené v správe z vládneho auditu. Krajský súd ďalej uviedol, že povinnosť prijať opatrenia na nápravu zistených nedostatkov a na odstránenie príčin ich vzniku nevyplývala zo správy z vládneho auditu alebo priamo zo zákona. Záverom krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/47/2017 z 28. 08. 2018 a

rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 3 As 52/2016, v zmysle ktorých samotné kontrolné zistenia premietnuté do protokolu nie sú spôsobilým predmetom správneho súdneho prieskumu.

II.

Konanie na kasačnom súde

10. Proti uzneseniu krajského súdu o odmietnutí žaloby podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, teda preto, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ svoju kasačnú sťažnosť odôvodnil predovšetkým poukázaním na nasledovné skutočnosti:

- správa z vládneho auditu priamo nepriaznivo zasahuje do právneho postavenia sťažovateľa,
- správa z vládneho auditu predstavuje konečný akt, na základe ktorého už nebude voči sťažovateľovi vedené žiadne ďalšie konanie, výsledkom ktorého by bolo rozhodnutie, proti ktorému by sa mohol brániť,
- auditné zistenia vychádzajú z nepodložených názorov auditnej skupiny,
- ak by aj žalovaný začal konanie o pokute, nezaoberal by sa v rámci neho vecnou správnosťou auditných zistení,
- odmietnutím prijatia navrhovaných odporúčaní, vyplývajúcich zo správy z vládneho auditu, by sa sťažovateľ vystavil riziku uloženia sankcie, nielen zo strany žalovaného, ale aj Európskej komisie,
- sťažovateľ nemá možnosť sa inak brániť proti správe z vládneho auditu a správny súdny prieskum predstavuje prostriedok ultima ratio,
- dopad správy z vládneho auditu na sťažovateľa nie je hypotetický ale reálny, zaevidovanie nezrovnalostí v súlade so správou z vládneho auditu, hoci s ňou sťažovateľ nesúhlasí, ho zaväzuje vrátiť sumu minimálne 193.253,23 eur a maximálne 215.988,90 eur z pozície riadiaceho orgánu pre Operačný program Kvalita životného prostredia.

11. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Právne závery kasačného súdu

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť od 01. 08. 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky od 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 01. 08. 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 1Sžfk/13/2021. Od 01. 08. 2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

13. Kasačný senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky preskúmal uznesenie krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) bol pri rozhodovaní vedený nasledovnými právnymi úvahami.

14. Fundamentálnou právnou otázkou v danej veci je posúdenie povahy správy z vládneho auditu vo vzťahu k tomu, či predstavuje spôsobilý predmet správneho súdneho prieskumu.

15. Kasačný súd poukazuje na tú skutočnosť, že je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého

neoddeliteľnou súčasťou je aj právna istota a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom. Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená aj prostredníctvom § 464 ods. 1 SSP, podľa ktorého: „ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.“.

16. Na základe citovaného zákonného ustanovenia ku sťažnostným bodom sťažovateľa poukazuje kasačný súd na odôvodnenie skôr vydaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžfk/29/2018 z 22. 05. 2019, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a v príslušnom rozsahu ho uvádza: „23. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy, je teda vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, slobôd alebo záujmov subjektov, ktorým sú určené. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa ich priamo dotýkajú.“.

17. 24. Podľa § 7 SSP správne sudy nepreskúmajú

- a) právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená,
- b) správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak,
- c) všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak,
- d) súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese,
- e) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania,
- f) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach,
- g) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- h) rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

25. Podľa § 27 ods. 1 SSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy správny súd na návrh žalobcu posúdi i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom podľa § 6 ods. 2. Ak orgán verejnej správy, ktorý vydal skoršie rozhodnutie alebo opatrenie, nie je v konaní pred správnym súdom žalovaným, má postavenie účastníka konania podľa § 32 ods. 3 písm. c).

26. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

27. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že v tomto konaní nebolo možné pristúpiť k preskúmaniu Správy z vládneho auditu č. 16100030-N-02 z 12. apríla 2016, pretože nie je v právomoci správneho súdu preskúmať správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu

rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby.

28. Rozsah preskúmvavej činnosti súdu v správnom súdnictve je vymedzený tak, že preskúmvaniu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Predmetom preskúmvania musí byť právoplatné rozhodnutie ako výsledok určitého postupu správneho orgánu, a nie každý jednotlivý krok správneho orgánu, ktorý konečnému rozhodnutiu predchádza.

29. Ďalšou podmienkou je, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach, ktoré je nevyhnutné konkrétne pomenovať.

30. Vylúčenie postupu správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo súdneho prieskumu súvisí s tým, že bez priamej spojitosti by došlo k neprimeranému rozšíreniu možnosti napádať postupy správnych orgánov v správnom súdnictve.

31. Správne súdnictvo je založené na princípe generálnej klauzuly, s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Rozsah právomoci pri preskúmvaní správnych rozhodnutí je teda obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúmvajú. Rozhodnutia, ktoré správne súdy nepreskúmvajú, sú vymedzené v ustanovení § 7 S. s. p. Predmetné ustanovenie v písmene a/ až h/ obsahuje taxatívny výpočet konkrétnych druhov rozhodnutí, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu.

32. Najvyšší súd sa v zmysle uvedeného stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že správa z vládneho auditu ako taká nepodlieha súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože sama o sebe nepredstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu. Predmetnú správu je možné považovať podľa názoru najvyššieho súdu za podkladové rozhodnutie v zmysle § 27 ods. 1 SSP.

33. Aj správa z vládneho auditu má za určitých okolností potenciál byť samostatne preskúmvaná správnym súdom, resp. jej čiastkové závery, či opatrenia, avšak nevyhnutnou podmienkou je, aby tieto predstavovali relevantný zásah do právneho postavenia kontrolovaného subjektu spôsobom, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli orgánu zo strany orgánu verejnej správy porušené alebo priamo dotknuté. Sťažovateľ však na žiadny takýto konkrétny zásah do jeho práv nepoukázal. Vo svojej kasačnej sťažnosti len všeobecne tvrdil ujmu na svojich právach, pričom jeho argumentácia sa v podstate odvíjala v hypotetickej rovine o možnom budúcom zásahu do jeho práv. Uvedená argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá zvrátiť prijatý právny záver krajského súdu o nemožnosti súdneho prieskumu predmetnej správy z vládneho auditu. Až v prípade, ak príslušný správny orgán na základe uvedenej správy vyvodí z kontrolných zistení pre sťažovateľa sankčný postih, resp. iný negatívny nezvratný (právoplatný) zásah do jeho právneho postavenia, bude takéto rozhodnutie správneho orgánu, ako aj postup a podkladové rozhodnutia tomu predchádzajúce, preskúmvateľný súdom, pretože až týmto rozhodnutím dôjde k reálnemu zásahu do práv a povinností sťažovateľa a až o tomto môže správny súd rozhodovať, či je zákonný alebo nie.“

18. V citovanom rozhodnutí, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o tom, že správa z vládneho auditu nie je spôsobilým predmetom správneho súdneho prieskumu v prípade, keď žalobcom je právnická osoba. V rozhodovanej veci je však žalobcom a sťažovateľom Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky. Dané ministerstvo pritom vo vzťahu k správe z vládneho auditu nezastupuje štát ako právnickú osobu (§ 21 Občianskeho zákonníka), ale vystupuje ako ústredný orgán štátnej správy, pričom vládny audit sa týkal jeho činnosti pri výkone verejnej moci. V takomto prípade sťažovateľ bez osobitného zákonného zmocnenia, s ktorým ráta znenie § 177 ods. 2 SSP, nemohol ani ustáť preukázanie aktívnej žalobnej legitímácie, keďže sa správnou žalobou nedomáhal ochrany svojich vlastných subjektívnych práv, t. j. majetkových práv štátu, resp. v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno. V tomto smere preto kasačný súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Stk/2/2021 z 28. 02. 2022 „13. Je nesporné, že predmet kontroly sa dotýkal výkonu činnosti žalobcu, pri ktorom žalobca realizoval verejnomocenské oprávnenia. V tejto oblasti však žalobca v postavení orgánu štátnej správy nemá práva, ale má len oprávnenia a povinnosti. Z tohto dôvodu nemožno hovoriť o tom, že kontrolnou činnosťou medzi dvoma orgánmi štátnej správy sa zasiahne do subjektívnych práv jedného z týchto orgánov štátnej správy. V konečnom dôsledku vystupuje pri vzťahu týchto orgánov len jeden subjekt,

ktorým je Slovenská republika.“ Z tohto dôvodu preto bolo namieste uvažovať aj nad odmietnutím žaloby sťažovateľa v zmysle § 98 ods. 1 písm. e) SSP z dôvodu jej podania zjavne neoprávnenou osobou.

19. Obdobne ako v rozhodovanej veci s odkazom na znenie § 464 ods. 1 SSP nakoniec rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v kasačnom konaní sp. zn. 5Sžfk/62/2020, v ktorom bolo žalobcom Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, žalovaným Úrad vládneho auditu a predmetom správneho súdneho prieskumu správa z vládneho auditu (viď uznesenie sp. zn. 5Sžfk/62/2020 z 01. 07. 2021).

20. Na základe uvedeného kasačný súd konštatuje, že rozhodnutie žalovaného bolo v rámci správneho súdnictva s odkazom na znenie § 7 písm. e) SSP nepreskúmateľné, a preto odmietnutie žaloby ako neprípustnej podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP bolo zo strany krajského súdu namieste.

21. Kasačný súd na podklade vyššie uvedeného preto nezistil naplnenie sťažovateľom namietaného dôvodu kasačnej sťažnosti, v dôsledku čoho kasačnú sťažnosť sťažovateľa (žalobcu) podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

22. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 170 písm. c) SSP tak, že žiadnemu účastníkovi konania nepriznal náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.